У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 131. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 14-го ЛИПНЯ 1971 15 ЦЕНТІВ — 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 14, 1971 No. 131. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Вівторок, 13 липня 1971

В АМЕРИЦІ

ПОСАДНИК НЮ ЙОРКУ ДЖАН ЛІНДЗІ ЗАПРОПОНУВАВ виробити окремий „Закон проти шумів" у місті. За тим законом має бути обмежено гук-шум до певної висоти, різних машин, гучномовців, охолоджувачів, сирен, кранів, охолоджувальних систем тощо. Пропозицію розглядатиме незабаром Міська Рада. Тим часом такі „поставці" шумів, як літаки, сабвеї, автомобілі й подібне не зможуть підлягати міській контролі, бо за те відповідає федеральний уряд і стейтові власті.

В ОДИНАДЦЯТИ СТЕЙТАХ ЗСА і в Дистрикті Колюмбії — у Вашинґтоні, з 1-го серпня можна буде обезпечитися в районах великої злочинности на 5.000 дол. проти ограбування квартири, а ділові підприємства зможуть обезпечуватись на суму до 18 тисяч долярів. Хоча це обезпечення проходитиме за федеральним законом, його провадитимуть приватні аґенти.

ПРОВІДНИК ВЕЛИКОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ А-ФЛ-СІО Джордж Міні виступив через телевізію з домаганням, щоб Уряд президента Ніксона встановив стислу контролю над заробітками і цінами. На думку Міні, який від 1955 року вважається речником робітництва, тільки так Уряд зможе успішно поборювати сучасну інфляцію – знецінення доляра. Президент Ричард Ніксон противиться встановленню урядової контролі над заробітками і цінами.

ПРЕЗИДЕНТ-МАРКСИСТ Д-Р САЛЬВАДОР АЛЛЕНДЕ з Чіле виступив з промовою перед робітниками, сказавши, що уряд знаціоналізує окремі мідяні підприємства, що належать переважно американським компаніям. Д-р Алленде лише поставив питання, чи варто заплатити тим американським власникам якесь відшкодування, чи не варто, бо вони, мовляв, замало вкладали капіталів у ту промисловість. Чілійський Конґрес уповноважив уряд негайно знаціоналізувати три компанії міді.

ВНАСЛІДОК ЗЕМЛЕТРУСУ В ЧІЛЕ 74 особи загинули, а близько 200 були поранені. Із Сантіяґо повідомляють, що землетрус стався в центральній частині країни й був дуже сильний. Тисячі людей залишилися без даху над головою, без електрики, питтєвої води і телефонічного зв'язку. Гірські обвали в деяких місцевостях ізолювали цілі села. Військо подає населенню найбільш необхідну допомогу і контролює чотири центральні провінції, побоюючись грабунків і безладдя.

У СВІТІ

ЗАКОРДОННІ ЛІДЕРИ ПОТРЯСЕНІ фактом, що тайні документи американського Уряду можуть появлятись в ґазетах без волі і відома Уряду, — заявив віцепрезидент Спіро Еґню під час свого перебування в столиці Етіопії Аддіс Абабі. Коли один журналіст запитав його, чи він стрінувся з реакцією на проголошення „Ню Йорк Таймсом" засекречених документів про В'єтнам, Еґню потвердив, заявивши, що всі лідери, з якими він розмовляв, глибоко вражені не змістом проголошених документів, а фактом, що приватний видавець чи журналіст може вирішувати, чи і котрий документ заслуговує на засекречення.

ДО ПАРИЖУ ПРИБУВ дорадник президента Ніксона в закордонних справах, проф. Генрі Кіссінґер, відвідавши під час своєї 10-тиденної подорожі Південний В'єтнам, Таі, Індію і Пакістан. Кіссінґер прибув до Парижу на нараду з головою американської делеґації на Паризькій конференції про В'єтнам, Дейвідом Брусом, але він не захотів зустрітись з комуністами.

ДО СССР ПРИБУЛА делеґація видатних американських цивільних і військових осіб під проводом емеритованого ґенерала Джеймса Ґейвіна для розмов з совєтськими проводирями на теми покращання Об'єднаних Націй, західньо-східніх торговельних зв'язків, очищення природи і т. п. З Москви вони переїхали до Києва.

ОПОЗИЦІЙНА ПАРТІЯ ПРАЦІ В БРИТАНІЇ ПОДІЛЕНА в поглядах на проблему приступлення Британії до Европейської Економічної Спільноти. Лідер опозиції, кол. прем'єр Гаролд Вільсон критикував консервативний уряд, що погодився на ніби некорисні умовини прийняття Британії до ЕЕСпільноти, але інші видатні члени Партії Праці, між ними кол. міністер закордонних справ Майкел Стюарт, заявилися за участю Британії в ЕЕСпільноті. Для цієї справи рішено скликати окрему партійну конференцію.

ДО ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ ПРИБУВ американський секретар оборони Мелвін Лерд. Він відвідав військові частини на передових позиціях в здемілітаризованій смузі і придивлявся через далековид північно-корейським позиціям. Президент Південної Кореї Чун Гі Парк вказував Лердові на постійну загрозу нової інвазії збоку Північної Кореї і просив не приспішувати відкликування американських військ. Мелвін Лерд звернув увагу, що однаково Японія, як Південна Корея лякаються залишитись без американських військ.

ПОЛЯКИ НЕ ВДОВОЛЕНІ становищем Апостольської Столиці, яка узалежнює визнання прав польської Католицької Церкви до всіх святинь і церковних земель на так званих „відзисканих землях" від ратифікування німецько-польського договору про визнання польського західнього кордону на Одрі-Ніссі.

ПРЕЗИДЕНТ АФРИКАНСЬКОЇ УҐАНДИ ІДІ АМІН ПРИБУВ до Ізраїлю стараючися за посилену допомогу збоку Ізраїлю у військовій і господарській ділянках. Ізраїльські військові інструктори вишколюють військо Уґанди впродовж останніх 10-ох років і президент тієї країни заперечив, начи б він старався за відкликання тих ізраїльських військових інструкторів і дорадників.

У ПАНМУНДЖОМІ ВІДБУЛОСЯ 318-те з черги засідання мішаної комісії для зберігання воєнного перемир'я в Кореї. Головою альянтської делеґації, формально військ Об'єднаних Націй, був американський ґенерал Фелікс М. Роджерс, а учасниками були ще два південно-корейські ґенерали, британський бриґадир і турецький полковник. По комуністичному боці вперше за останніх 5 років взяв участь також представник Комуністичного Китаю „товариш Го Чу-йо". Ген. Роджерс висловив здивування, що на конференції військової комісії промовчано військовий ступінь комуно-китайського представника.

З НАМИ БОГ У НАШІЙ БОЖІЙ СПРАВІ...

СЛОВО ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА УКЦ БЛАЖЕННІШОГО КИР ЙОСИФА СЛІПОГО, ЗАПИСАНЕ НА МАГНІТОФОННІЙ СТРІЧЦІ І ПРОГОЛОШЕНЕ НА КОНГРЕСІ БРАТСТВА УКРАЇНЦІВ-КАТОЛИКІВ КАНАДИ В ТОРОНТІ 4-го ЛИПНЯ 1971

Верховний Архиєпископ УКЦеркви Кардинал Йосиф Сліпий

Світлий Конґресе!

Український, католицький черговий Конґрес Канади — це творча дія не лише Української Канади під головуванням її Світлої Президії, але водночас і поважний вклад в усе наше церковне і громадське життя. Як кожні збори, так і цей Конґрес є злученням і з'єднанням діючих сил в народі, що передусім нині, серед територіяльного і морального розбиття, є історичної ваги. Канадійський Конґрес вже сам собою є не лише ствердженням спільної праці над осягненням найвищих дібр народу, але й прикладом та заохотою для всіх українців, де б вони не жили і не діяли. Тому то ми так незмірно раді і вдячні Українському Католицькому Єпископатові під світлим і високоінтеліґентним проводом ВПреосв. Митр. Кир Максима Германюка і Президії Конґресу, що можемо взяти бодай оцим скромним Словом нашу живу і щиру участь у так небуденному святі і здвизі та вознести горячі молитви за Боже благословлення і поміч в цій преважній і преважкій праці на єпархіяльній території Преосв. Кир Ісидора Борецького в Торонті. Вже сам факт, що українці Канади одушевлені тими самими ідеями, спільним розумом і однодушнею волею стали до праці над розв'язанням сучасних пекучих проблем — питань в житті свого народу і способом переведення в діло постанов, є як сказано, дуже відрадним і без сумніву творчим вкладом в розбудову нашої Церкви і нашого Народу.

Конґрес, силою свого завдання, переводить перевірку своєї дотеперішньої праці, започаткованої тому майже сто літ в Канаді під проводом Владик нашим духовенством, чернецтвом і мирянами. Як сильно зросла свідомість і живучість нашого народу в Канаді — найкращим і найнаявнішим свідком і доказом того — нинішній могутній Конґрес. Наш нарід, шукаючи кращої долі за Океаном у своїй біді і нужді, не розплився в чужинецькому морі сильної духової переваги і матеріяльного багатства, але навпаки, розвинув і поширив як не можна краще на нових господарствах свої духові і тілесні таланти створенням нових догідних умовин для церковного і народного життя, завершеного, завдяки св. пам'яти Папи Пія XII, першою Митрополією на поселеннях 1956 р.

Впродовж історії ми перейшли вже різні стадії ферменту і розвою, та нині, слава Богу, ми стали, як один муж, пронят повсюду одною національною свідомістю і одним об'єднуючим чинником церковного і народного життя — патріярхальним устроєм нашої помісної Церкви з її тисячолітніми правами, щоб завершити її Київсько-Галицьким патріярхатом — що й стало осередком наших теперішніх всенародних стремлінь і змагань.

Одна мова, одна Христова віра, одна молитва, одна Служба Божа, один обряд, одна національна українська свідомість, одна велика любов свого княжого і козацького минулого, своєї культури, письменства і мистецтва, своєї державницької традиції і звичаїв, закріплені століттями історії, є твердою основою для дальших змагань і мусить і на дальше стояти в осередку наших теперішніх діянь. Христос оснував одну Церкву, передав провід св. Петрові і його наслідникам і поза нею нема спасіння, один Пастир, одно стадо. В її єдності є запевнена Спасителем непоборима могучість і для нас вона була, є і буде незрушимою силою. В ній забезпечені Папами наші права помісности і їх ми, подібно як і інші народи, обороняємо. Було б великим нерозумом підносити, задля деяких терть і непорозумінь нині, кличі якоїсь схизми і розриву . Тільки ворог нашої Церкви і народу може на це зважитись.

Та, ставувши твердо на становищі нашої традиції і вікового дорібку, ми далекі від того, щоб звеличувати тільки давні і славні часи та обмежитися до „лявдаторес антікві темпоріс", але свідомі потреб і вимог нашої сучасности, продовжуємо вікову працю, задивлені в геройство наших предків, що в обороні української

(Закінчення на стор. 3-ій)

Уряд твердить, що балянс сил на Близькому Сході не захитаний

Вашингтон. — Речник Державного Департаменту Чарльс Брей заявив журналістам, що повідомлення „Ню Йорк Таймсу" про нові великі доставн бойових совєтських літаків Єгиптові і Сирії відповідає правді, але дав зрозуміти, що вони не дуже захитали дотеперішню рівновагу збройних сил на Близькому Сході. Запитаний щодо можливости продажу Ізраїлеві дальших бойових джетів, Брей відповів, що пропозиція Ізраїлю знаходиться далі „під докладним розглядом", як також, що Уряд „безперервно докладно стежить за балянсом сил на Близькому Сході". Ізраїль просив американський Уряд продавати йому по два джети типу „Фантом" щомісяця; Ізраїлеві залежить на бойових літаках більше, як на будь якому іншому роді зброї. В минулу п'ятницю просьбу Ізраїлю підтримав знову ізраїльський амбасадор Іцак Рабін перед референтом близькосхідніх справ у Державному Департаменті Джозефом Сіском. Вислід тієї наради не відомий, але він, мабуть, негативний, бо Сіско, який заповів був свій виїзд до Ізраїлю, покищо той виїзд відклав.

4 генерали згинули й 3-ох розстріляно у невдачному бунті в Марокко

Рабат.— Марокканські ґазети повторили вістку, що її подала американська пресова аґенція „Ассосіейтед Пресс", що в понеділок 12 липня досвіта розстріляно трьох ґенералів, які були причетними до невдачної спроби військового перевороту з минулої суботи 10-го липня. Лідер того бунту, ґенерал Мохаммед Медвбух, згинув серед нез'ясованих обставин зараз таки під час самого бунту, а командувачів армії і летунства та адьютанта короля застрілили збунтовані вояки. Це були виключно молоді кадети, які вдерлися до літнього палацу короля за 15 миль від столиці Рабату, саме тоді, коли святковано там 42-гі роковини народин короля Гассана. У палаці було тоді коло 500 гостей, між ними весь чужинецький дипломатичний корпус. У несподіваній і хаотичній стрілянині згинув також бельгійський амбасадор Марсель Дюпра. Міністер внутрішніх справ ген. Мохаммед Уфкір викликав вірні королеві війська, які оточили палац і разом з ним усіх бунтарів та зліквідували спробу перевороту. Король одверто закинув лівому „соціялістичному" урядові Лібії,, що це він затіяв ту змову. Лібійський уряд не заперечив цьому, а лібійське радіо та преса продовжували атакувати „реакційний і підкупний" режим в Марокко. Всіх збунтованих вояків було к. 1.400. Подробиці змови і ходу того бунту все ще нез'ясовані. В понеділок 12 липня з парадою похоронено 20-ох вірних королеві вояків, які згинули в тому перевороті. З рук бунтарів згинуло разом з цивільними коло 50 осіб. Всі арабські правителі, з вийнятком лібійського, висловили свої бажання королеві Гасанові з його перемогою над бунтом. До Рабату прибув особисто король Йорданії Гуссейн, а президенти Тунізії і Альжиру прислали своїх спеціяльних амбасадорів. Єгипет, мабуть, старається не допустити до вибуху війни між Марокко і Лібією. Зрештою, в Марокко спокій.

През. Ніксон підписав закон про асиґнування 2.25 більйона долярів для створення 150 000 нових місць праці

Сан Клементе, Каліфорнія. — В понеділок 12 липня ц.р. президент Ніксон підписав тут схвалений Конґресом законопроєкт з широкою програмою боротьби з безробіттям шляхом організування і творення нових місць праці. Визначено цей підписаний Президентом закон як „Емердженсі Емплоймент Акт 1971", реалізація якого мала б коштувати федеральну скарбницю 2.25 більйона долярів у найближчих двох роках. Закон передбачає забезпечення працею яких 150 000 осіб — з-поміж безробітних і тих, що живуть із допомог Суспільної Опіки. Подібний закон був уведений в дію під час господарської кризи в 1930-их роках. Із пропонованої суми само місто Ню Йорк мало б одержати 60 мільйонів долярів для забезпечення працею 5 000 осіб і нюйоркський стейт — 140 мільйонів долярів для створення 10 000 місць праці. Асиґнування встановленої Актом про надзвичайне затруднення програми має бути схвалене Конґресом в найближчому часі. Відатиме реалізацією програми і розподілом призначених на її здійснення фондів для стейтів, міст і повітів спеціяльна урядова аґенція при Департаменті Праці. Затруднення охоплених програмою осіб буде здійснюватися головним чином в таких ділянках, як відновлення занедбаних і зруйнованих міських дільниць, будова доріг, закладання парків тощо.

Володимир Тисовський, бас, виступить в цю суботу на Союзівці

Союзівка. В програмі концертових імпрез, запланованих на цій Оселі УНСоюзу в цьому літньому сезоні, в цю суботу, 17-го липня, виступить з концертом пісень і арій співак Володимир Тисовський, бас, при фортепіяновому супроводі молодої, талановитої піяністки Оросі Цибрівської. В. Тисовський, бувший соліст і член Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, мав у травні ц. р. в Українському Інституті Америки в Ню Йорку свій перший в цій країні індивідуальний концерт, яким здобув собі признання численної публіки та прихильні оцінки рецензентів. „В. Тисовський, — писав рецензент „Свободи" в числі з 29 червня, — має великий голос. Мало співаків - басів визначається таким волюменом і діяпазоном, як у нашого співака". —Як довідуємось, Вол. Тисовський запрошений до участи в Українському Національному Фестивалі, що відбудеться під кінець липня Доуфін, Манітоба. В суботньомуу концерті співак виконає композиції В. Барвінського, Я. Степового, М. Лисенка, Г. Китастого, І. Соневицького та В. Косенка.

У програмі візьме теж участь популярний Ансамбль „Союзівки" під керівництвом Ірини Біскуп та Романа Строцького.

ВІДБУЛАСЯ ЮВІЛЕЙНА СЕСІЯ РАДИ МИТРОПОЛІЇ УАПЦ В ЗАХІДНІЙ ЕВРОПІ

Архиєпископ Мстислав Митрополит УАПЦеркви

Мюнхен (о. П. М.) — Для відзначення 50-ої річниці відродження Української Автокефальної Православної Церкви, в місті довголітнього осідку бл. п. Митрополита Ніканора — Карльсруе, відбулася в днях 2 і 3 липня ц. р. надзвичайна сесія Ради Митрополії, яку очолив Владика Митрополит Мстислав Скрипник. Поза ним і постійними членами Ради участь у цій сесії взяли Єпископ Орест, адміністратор УАПЦ на Бельгію й Францію, протопресвітер І. Бачинський адміністратор на Австрію й Західню Німеччину, протопресвітер П. Дубицький, адміністратор на Велику Британію, прот. С. Богатирець, заст. голови Вищого Церковного Управління УАПЦ на чужині, протопресвітер Д. Бурко, митроф. протоієрей А. Дублянський, о. М. Голиця з Англії і дир. Плевако з Франції. Сесію започатковано вшануванням мучеників УАПЦ й відспіванням „Вічної пам'яти" Митрополитові всієї України св. п. Василеві Липківському та його сподвижникам — архипастирям, священикам і вірним, що життя своє віддали за УАПЦеркву.

Головну доповідь про 50-літній страдницький шлях УАПЦ та про сучасний стан Українського Православ'я виголосив Митрополит Мстислав, який спеціяльну увагу звернув на денаціоналізаційну політику Москви в Україні та посилення її нищівних заходів на релігійному й культурному відтинках нашого національного життя, як в Україні, так і у вільному світі. Цю доповідь доповнили представники УАПЦ з інших країн, подаючи нові факти зростаючої все активности агентів Москви, зокрема ж Московської Патріярхії в країнах Західньої Европи, в Західній Німеччині спеціяльно. Крім того, Рада Митрополії УАПЦ вислухала справоздання з поточного життя УАПЦеркви у вільному світі та прийняла шерег постанов, спрямованих на дальше зміцнення устрою УАПЦ поза Україною.

В окремій ухвалі Рада Митрополії УАПЦ висловила протест проти втручання Московської Патріяхії в життя інших національних Православних Церков. Маючи на увазі постанову цьогорічного собору Російської Православної Церкви в Москві, який доручив Московській Патріярхії посилити заходи для ліквідації УАПЦеркви в країнах вільного світу, Рада схвалила зміцнити наш зв'язок з Вселенською Патріярхією, на права і привілеї якої претентує тепер Московська Патріярхія.

Закінчено сесію Ради посвяченням пам'ятника на могилі бл. п. Митрополита Ніканора на міському цвинтарі в Карльсруе. Чин посвячення довершив Митрополит Мстислав, якому сослужили Єпископ Орест та священики-члени Ради Митрополії. Службу Божу в неділю 4-го липня Владика Мстислав відправив в Новому Ульмі, що й досі являється місцем великого скупчення українців. Цю відправу доповнено заупокійними молитвами за душі мучеників і страдників УАПЦеркви.

Під час свого короткого побуту в Мюнхені Владика Мстислав відвідав Український Вільний Університет та відбув довшу нараду з ректором проф. д-ром В. Яновим і деканом філософічного факультету проф. Н. Полонською - Василенко в справі продовження православних курсів при УВІ. З нагоди ювілею 50-ліття існування УВУ Владика передав університетові дар УПЦеркви в ЗСА. Крім того, напередодні свого від'їзду до Істамбулу на побачення з Вселенським Патріярхом Атнагоросом, Владика Мстислав мав спільну зустріч з Президентом УНР в екзилі М. Лівицьким, Головою Проводу ОУНз Я. Стецьком і проф. Ленкавським, під час якої згадані вище обмінялися своїми поглядами на сучасне положення в Україні, присвячуючи спеціяльну увагу справам релігійного життя в Україні й на еміґрації.

Екзекутива УККА не матиме надзвичайних нарад

Ню Йорк. — Як свого часу інформовано, в суботу 12-го червня ц.р. відбулися наради Політичної Ради Українського Конґресового Комітету, предметом яких була головно справа участи президента УККА проф. д-ра Лева Добрянського в хіротонії двох нових єпископів УКЦеркви у Філядельфії у вівторок 25-го травня. У висліді цих нарад Політична Рада схвалила ряд резолюцій, в цьому і пропозицію скликати негайно засідання Екзекутиви УККА для намічення реченця надзвичайних нарад Ради Директорів УККА в згаданій справі. Канцелярія УККА вислала 25-го червня ц.р. окремого листа до всіх членів Екзекутиви з проханням висловитись у цій справі. У відповідь, 16 членів Екзекутиви були за тим, щоб — з уваги на вакаційну пору та виїзди на відпустки — відбути засідання Екзекутиви в наміченому раніше реченці, тобто 10 або 11-го вересня ц р. Чотири члени Екзекутиви були за скликанням засідання в липні, один член Екзекутиви пропонував скликати засідання в першому тижні вересня, а вісім членів не відповіли. Тим самим, більшість висловилася проти надзвичайного засідання Екзекутиви і таке засідання відбудеться, як пляновано, у вересні.

Помер Едґар Айзенгавер

Вашингтон, Д.К. — Старший брат покійного Президента ген. Двайта Айзенгавера, 82-річний Едґар Айзенгавер помер у Такомі, у стейті Вашинґтон, після того, як 3-го липня його перевезли до лікарні. Лікарі виявили „загальну артеріосклерозу" і їхні намагання продовжити життя цьому видатному юристові не вдалися. Брати „Айк" і старший Едґар взаємно себе шанували, любили і не раз змагались між собою, але такі змагання були скеровані на покращення людських відносин, суспільства і країни. Генерал Двайт Д. Айзенгавер колись сказав журналістам про свого старшого брата, що „Едґар критикував мене, починаючи з 5 років життя".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Боротьба проти пістряка

В Америці зроблено векикий крок вперед на шляху боротьби проти страхітливої недуги пістряка, популярно званої раком. Поруч із недугою серця — це найбільш жорстокий вбивник чоловіків і жінок, молодих і старих, і хоч лікування хворих на пістряка хірургічним способом чи кобальтовим насвітлюванням дало вже в багатьох випадках позитивні наслідки, проте нема ще ліку на всі роди тієї недуги, що заатакувала б будь-котру частину людського організму. За статистикою з 1969 року, з-посеред 192,853-ох випадків смерти в ЗСА 101,492 осіб померли на серцеві недуги, а зараз після того йде цифра 32,522 особи, що впали жертвою злоякісних наростів.

І тому вже у своєму зверненні Про стан Унії президент Ніксон вказував на пістряк, як одно з найбільших лих цієї країни та закликав до поборювання його нарівні з поборюванням таких лих, як злочинство, наркотики й занечищування довкілля. І коли тепер Сенат 79 голосами проти 1 схвалив постання нової Агенції для перемоги над пістряком, як самостійної установи в рямцях Крайових Інститутів здоров'я, директор якої підлягатиме безпосередньо Президентові, то це доказ не тільки розуміння тієї загрози, але й активної протидії. Конгрес схвалив уже 332,200.000 дол. на цю нову Агенцію на біжучий рік і додав до цієї суми дальших 100 мільйонів.

Знайти успішний лік проти будь-якої поважної недуги — це річ наукових дослідів, а вони вимагають передусім фондів, які вможливили б мобілізацію фахівців та створення потрібних їм наукових влаштувань. Існуючий Державний Інститут пістряка входить в оцю нову установу, яка стоятиме у найтіснішому зв'язку з різними подібними дослідними інститутами в Америці. Їхня довголітня праця не пішла намарне. Фахівці знають про неї вже куди більше, як було відомо не то сто, а й десять років тому. Недавно оприлюднений факт, що українському дослідникові д-рові Леонтієві Дмоховському вдалося виростити віруса пістрякової клітини, скріпив надію, що і в цій справі затріюмфує наука. Колись смертельними недугами були дифтерія, шкарлятина, туберкольоза, жінки масово вмирали при порідді. Д-р М. Данилюк правильно стверджує у своєму „Лікарському Довіднику", що „винайдення засобів охорони проти пістрякової недуги було б спасінням мільйонів людей". Цей час уже наблизився.

Червоні спекулянти

Людину, яка займається перепродуванням чужих речей, або поширенням наркотиків, врешті-решт ловить поліція й передає під суд. Значно складніше стоїть справа з державою-спекулянтом. Такою державою є Совєтський Союз. Озброюючись, як жадна інша країна в світі, новочасна російська імперія намагається перепачковувати за кордон такі „комуністичні" ідеї, як мир, співпраця між народами, культурний обмін тощо. Самі ідеї знаходили й будуть знаходити підтримку мільярдів людей. Але в совєтському виданні вони цілковито різняться від загальноприйнятих, загальнолюдських ідей.

При кінці червня совєтські посли в ЗСА, червоному Китаї, Франції й Англії передали урядам тих країн ноту СССР, в якій Москва висловлює стурбування „загрозою нуклеарної війни" і закликає названі уряди скликати нову Конференцію ядерних держав. У ноті все спрепаровано так, щоб показати СССР „захисником" народів від страхіть світової війни та виявити, що людство нібито треба вже „рятувати" від тієї загрози: „Уже більш як чверть століття людство врятоване від світової війни. Разом з тим, — сказано в ноті СССР — мир лишається неміцним. У різних районах земної кулі виникають конфлікти і вогнища воєнного напруження, зберігається небезпека сутички ґльобального маштабу". У московській ноті сказано також, що одним з особливо неґативних факторів є „сучасна гонка озброєнь", як писала „Правда" з 22 червня, а СССР, мовляв, є цілком і повністю за контролею озброєнь, навіть за роззброєння!

Що насправді стоїть за такими мировими спекуляціями совєтської імперської Росії? Розвідка західніх країн затривожена наростанням воєнного потенціялу в СССР, розбудовою нуклеарних „гнізд", дедалі то більшою кількістю совєтських військових кораблів у Середземному і в Північному морях. СССР надсилає зброю для арабського світу, Північного В'єтнаму, до червоних у Камбоджі, підтримує червоних ворохобників — „тупамаросів" у Південній Америці тощо, а задля політичної спекуляції висуває „миротворчі" гасла. Це тому Західній світ повинен бути особливо на поготівлі, бо хто особливо кричить про мир — той готується не до миру.

ДВА ВИПУСКИ „РЕЦЕНЗІЇ"

Започаткований з осени минулого року заходами Комітету Українських Студій при Гарвардськім Університеті журнал „Рецензія" — Огляд совєтських українських наукових публікацій — увійшов уже в другий рік свого існування. Видане в травні ц. р., за весну 1971 року, друге число „Рецензії" багате й різнородне своїм змістом, і відзначається, як і попереднє об'єктивним підходом до обговорювання тем та їх науковим трактуванням. Сьогодні „Рецензія" стала єдиним у нас англомовним науковим журналом для критичного огляду публікованих в Українській ССР праць, досліджень і періодичних публікацій, в якому не тільки українські, але й чужоземні, зокрема ж американські й великобританські науковці й дослідники можуть знайти вірну інформацію й оцінку нових українознавчих видань в УССР.

Відкривається друге, 80-сторінкове число „Рецензії", друкованої ротопрінтом, оригінальною статтею докторанта Гарвардського Університету Денієла Кларка Во (Daniel Clarke Waugh) „Про початки листування між султаном і козаками". Написана у зв'язку з появою в Києві ще в 1963-му році дослідження Григорія Нудьги п. н. „Листування запорожців з турецьким султаном" праця Д. Кларка Во є ґрунтовною спробою дослідити початки цього відомого з численних рукописних і друкованих версій 17-18 сторіч „листування". На підставі вивчення великої кількости джерел, німецьких, французьких, голляндських і російських автор доводить, що це популярне, починаючи з 17 сторіччя, в Україні „листування" не було оригінальним українським витвором, але версією таких же апокрифічних „листів до султана" і „відповідей" на них різних авторів, поширених на Заході — у Франції, Німеччині, Голляндії і згодом у Польщі, в Україні і в Росії. Стверджуючи цей факт, Д. К. Во попереджує водночас із цим, що потрібні ще дальші розшуки, зокрема ж для виявлення польських текстів цього „листування" початку 17-го сторіччя. Окремо розглядає автор численні українські версії „листування" відомі м. ін. з літопису Величка, „Історія Малоросії" М. Маркевича, „Історії Русов" і багатьох відписів. Доповнена стаття ґрунтовними примітками й цитатами з вивчених автором джерел, й ілюстрована репродукціями окремих сторінок із німецьких видань „листування" 1593 і 1683 років.

В надрукованій після статті Д. К. Во рецензії про видану в Києві 1970 року Інститутом мовознавства АН УССР „Граматику слов'янську І. Ужевича" із факсіміле двох збережених у Франції рукописів цієї граматики автор рецензії гарвардський мовознавець Г. Г. Лант називає це здійснене І. Білодідом та Є. Кудрицьким видання важливим і цінним причинком до студій української мови 17 сторіччя, промовчуючи, на жаль факт, що названі провідні „радянські" мовознавці призабули цілком згадати, що основну студію про цю граматику надрукував еміграційний мовознавець проф. Олекса Горбач, ще 1967 року, на яких чотири роки перед київським виданням. Це тим більше дивно, що проф. Лант знає про цю студію проф. Горбача і навіть покликається на неї.

Черґова у 2-му числі „Рецензії" рецензія докторанта Гарвардського Університету молодого українського історика Зенона Е. Когута стосується історіографічної праці М. А. Литвиненка „Джерела історії України" 18 сторіччя", опублікованої в-вом Харківського Університету 1970 р. Виявивши численні помилки й недоліки цієї праці, автор рецензії стверджує наявність багатьох пропусків у ній, зокрема недотягнень спричинених важким становищем дослідів української історії в Совєтському Союзі. Так, наприклад, подаючи огляд декретів російських царів і гетьманів в справі України, М. Литвиненко присвячує „указам" московських царів аж 15 сторінок тексту, а багато численнішим у дійсності гетьманським універсалам всього дві сторінки...

Критичною, ґрунтовною і написаною із знанням справи є черґова із вміщених в журналі рецензія докторантки Гарвардського Університету Глорії Ж. Єдинак на видану 1968 р. працю двох авторів Г. П. Зіневич та С. І. Круць п. н. „Антропологічна характеристика давнього населення території України".

Завершується цей випуск „Рецензії" рецензією Наталії Мойл на шість чисел журналу „Народна творчість та етнографія" за 1970 рік, що появляється в Києві, як орган Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН УССР. Авторка слушно виявляє неприпустимість таких заходів, як визначування цього журналу продовженням видаваного в Києві і згодом зліквідованого в 1930 р. совєтським режимом наукового органу ВУАН „Етнографічний Вісник" та зведенням сьогоднішнього журналу до рівня популярно-наукового видання, дуже часто з другорядним, дуже далеким до наукового характеру матеріялом. Закінчуючи свою рецензію, Н. Бойл висловлює побоювання, що якщо далі буде так редаґований цей журнал, то він зійде до рівня американських магазинів „Бетер Гомс енд Гарденс" чи „Фемілі Сиркел".

У зв'язку з виходом 2-го числа „Рецензії" треба пригадати зміст першого числа, що вийшло було восени минулого року і що в ньому були вміщені рецензії Л. Гайди на книжку Я. Ісаєвича „Братства та їх роль в розвитку української культури XVI-XVIII ст.", Омри Ронен на чотири різні видання „Творів" І. Котляревського, Всеволода Ісаєва на збірник „Соціологія на Україні", Омеляна Пріцака на бібліографічний покажчик „Видання АН УССР (1919-1967): Суспільні науки" та критичний огляд Ореста Субтельного київського журналу „Український Історичний Журнал" за 1969 рік.

В загальному редаґована молодими українськими науковцями в Гарварді „Рецензія" (редактором другого числа був Любомир Гайда, першого — Орест Субтельний) є корисним з кожного погляду виданням і вартим якнайширшої підтримки цього важливого почину з боку громадянства.

бкр.

„СОЦІЯЛІСТИЧНИЙ БАРОН"

Мюнхен. — Дня 4-го липня ц. р. умер Вальдемар фон Кнерінґен (Waldemar von Knoeringen), заступник голови Німецької Соціял-демократичної Партії. Три дні пізніше відбувся похорон. Тисячі людей зійшлися на смуткову церемонію похорону. Із Бонну прилетів канцлер Віллі Брандт, президент Соціялдемократичної партії. Голова уряду Німецької Федеративної Республіки В. Брандт мав прощальну промову.

В. фон Кнерінґен прожив 64 роки. Він був із стародавнього шляхетського роду. Не новина в історії соціялістичного руху, що в ньому брали й беруть участь, як теоретики або практичні політики, люди з вищих „панівних" кляс: аристократи і заможні особи (цих останніх Гітлерова пропаґанда називала „плутократами", — від грецького слова — „плутої" — багатство). Граф Сен-Сімон (1760 — 1825) був основником соціялістичного руху у Франції. Його сучасником Роберт Овен (Owen), багатий фабрикант у Шотляндії (1771 — 1858). Він пробував створити виробничі кооперативи, в яких самі робітники мали б керувати підприємством. З нашої історії можна згадати аристократа Сергія Подолинського (1850 — 1897), що жив як політичний еміґрант у Франції і власним коштом видавав соціялістичну літературу українською мовою. (Наприклад, „Парова машина", „Ремесла і хвабрики на Україні" та інші). Минулого року Інститут для соціяльної історії в Амстердамі видав кореспонденцію різних діячів соціялістичного руху 19 віку: там є теж листи Подолинського).

Левко Юркевич (1884 — 1917), син заможного поміщика на Київщині, теж прожив велику частину свого віку на чужині. Він був видавцем Української соціял-демократичної літератури. Юркевич (Тибалка) перший розкрив фальшивість „теорії національного питання" Леніна у своїй брошурі — „Російська соціял-демократія і національне питання" (Женева, 1917 р.).

Так само в німецькому соціялістичному русі знаходимо імена визначних діячів, що пристали до соціял-демократичної партії з мотивів людяности, щоб поліпшити положення робітників (у 19 віці на фабриках в різних країнах робітники мусіли працювати 12, 14 а то й 16 годин на добу). В Баварії особливий вплив мав на розвиток-соціялістичного руху офіцер аристократичного роду Георг фон Фольмар (1850 — 1922). Він поставив домагання, щоб соціял-демократія ширила вплив своїх ідей не тільки на робітників, але й на інші групи суспільства, де є розуміння справедливих потреб робітників. Фольмар підчеркував вагу ідеалів людяности, що мали рішальний вплив у соціялістичному русі різних країн.

Послідовником Фольмара був теж Вальдемар Кнерінґен: він з молодих літ ставив на перше місце ширення освіти загальної і політичної в масах баварської людности і в цілій Німеччині. Само собою, цей „деґенерований барон" викликав люту ненависть проти себе з боку партії Гітлера; аджеж серед нацистів була поширена ненависть до освіти. „Es lebe die Unbildung" (нехай живе неуцтво), — це був клич, поширений між нацистами. В. фон Кнерінґен мусів покинути рідний край в 1933 р. і перебував аж до 1945 року в Англії.

Доля німецьких еміґрантів із Гітлерової імперії була трагічна: вони бачили, що Гітлер готується до війни, і що це мусить кінчитися катастрофою для Німеччини. Одночасно німецькі еміґранти після 1939 року були під підозрінням, мовляв, вони симпатизують завойовницьким плянам Гітлера... В. фон Кнерінґен деякий час працював у німецькому відділі Британської Радіо-Служби (BBC), але покинув роботу після проголошення Рузвелта-Черчілля, що вимагали „безумовної капітуляції" Німеччини. В. фон Кнерінґен уважав, що та вимога шкодила рухові відсічі Гітлерові в Німеччині, де готувалися „зліквідувати фюрера" всіми можливими засобами і закінчити ним почату війну.

В. фон Кнерінґен вернувся в зруйновану Німеччину в 1945 році і негайно приступив до освітньої і політичної роботи. З його почину створено Політичну Академію в Туцінґу і школу політичної освіти імени Фольмара в містечку Кохель. Він був членом німецького парляменту в Бонні і членом крайового баварського сойму в Мюнхені.

Заслуги В. фон Кнерінґена для Німеччини відзначили промовці на його похороні. Канцлер Брандт зокрема згадав про заслугу небіжчика як посередника між соціял-демократичною партією і Церквами (католицькою і євангелицькою) в Німеччині. Брандт спом'янув активну участь покійного приятеля в виробленні нової програми Соціял-демократичної партії з р. 1959, котра допомогла партії поширити свій вплив на маси в Німеччині.

Прощальні промови на похороні виголосили теж інші представники партії.

Голова баварського сойму Ганауер (християнський суспільник), підчеркнув, що померший придбав собі пошану в різних колах суспільства своїм толерантним, благородним характером.

Бувший голова Баварського уряду проф. Геґнер (Hoeogner) спинився на заслугах фон Кнерінґана для освіти, на його праці для ширення політичного знання. Промовці згадували, що небіжчик уважав федеративний устрій Німеччини за основу демократичного ладу, бо цей лад дає можливість широким масам народу брати участь у громадському житті.

П. Ф.

Тихон Тещук

УКРАЇНСЬКЕ ЖИТТЯ І УКРАЇНСЬКА ПРЕСА

Найбільшу кількість членів і найбільший вплив серед української еміґрації мають українські церкви. Українська Православна Церква, Українська Католицька Церква та Українська Євангелицька Церква. У них кожної неділі зустрічаються українці і мають змогу пізнавати та бачити себе, що є між нами спільного та які є розбіжності. Ті одиниці українського походження, які не належать до українських церков, це т. зв. „малороси" і зденаціоналізовані родини, що належать до різних американських сект, є для нас втрачені. Щоб переконатися в цьому, вистачить звернутися до них з проханням найменшої пожертви на українські народні цілі і це виявить їх байдужість, або ворожість до всього українського.

Отже, на всіх тих українців, що організовані в українських парохіях, ми можемо через своїх священиків у тій чи іншій мірі впливати, усвідомлювати їх і притягати до українського організованого життя.

Одначе, з цих парафіяльних контактів ми довідуємося, що між нами існують великі різниці. Давні українські поселенці і їх діти, хоч є активними в церковно-парафіяльному житті, але вже не всі беруть участь в українських національних академіях, імпрезах, громадсько-політичних, фінансових, наукових та молодечих організаціях.

Процес денаціоналізації захопив і ту частину нових українських поселенців, яка не трималась своєї української Церкви і розгубилась в чужому оточенні. Наша репрезентативна організація, УККА, яка мала охопити своїм членством в УН Фонді якнайбільшу кількість українців, за відсутністю власного організаційного апарату, залишилась з відносно малою кількістю членів і недостатньою матеріяльною базою для праці.

Роля української преси

Спостерігаючи ці денаціоналізаційні процеси, розбіжності і суперечки, бачимо, що вони не є виявом злої волі, а є наслідком непоінформованости частини українців про наше українське громадсько-політичне життя. Тим українцям, які не читають української преси, видається українське національно-громадське життя незрозумілим і зайвим, на ґрунті чого іноді виникають у нас глибокі конфлікти, що ми бачимо тепер в Українській Католицькій Церкві в змаганні за Патріярхат і Синодський устрій.

Отже, головну ролю в нашому національно-громадському житті, як головний інформатор, відіграє українська преса.

На протязі довгого нашого перебування в ЗСА, українська преса, а особливо українські щоденники, були тими ідейними двигунами, які унапрямлювали все українське організоване життя. Ті українці, які не трималися своєї української Церкви і не читали української преси, зденаціоналізувались і зникли в чужому оточенні. Втрималися лише ті українські родини, які знали українську мову, читали українську пресу та брали участь в українському національно-громадському житті.

Закони денаціоналізації в кожній національній групі на еміґрації діють безперервно. Тепер українська національна група в ЗСА загрожена денаціоналізацією, більш як коли.

На ці справи ми мусимо дивитися глибше і реально: всі ті українські організації, церковні і світські, як і окремі українські родини, в яких занепадає українська мова і українська преса, є національно відмираючими і на довшу мету не втримаються та зникнуть в чужому оточенні.

Декому з нас видається, що коли ми ввели англійську мову в якійсь церковній чи світській організації, то цим побільшили свої впливи і своє членство. Але в дійсності це хід по лінії найменшого опору, що мусить закінчитися денаціоналізацією українського релігійного і національного життя.

Освідомивши причини і наслідки цього явища, на яке були певні об'єктивні, незалежні від нас причини, ми мусимо рішуче, послідовно, без будь-яких закидів і обвинувачень, виробити плян обновлення нашого еміґраційного життя, який полягає в слідуючому:

1. Просити Проводи наших церковних і світських організацій зберігати національні засади в українських Церквах і організаціях та видати заклик до українського громадянства про потребу навчання української мови та поширення української преси, враховуючи, що ця справа буде вимагати поважних зусиль та багато часу.

2. При кожній українській парафії і організації, що ввели англійську мову, треба організувати вечірні і суботні курси української мови, щоб дати можливість кожному, хто почуває себе українцем, навчитися української мови і стати повноцінним членом української громади.

3. Просити Проводи українських забезпеченевих організацій забезпечити всіх своїх членів, народжених у ЗСА, англомовними тижневиками, в яких треба подавати інформації про українське громадсько-політичне життя, потребу навчання української мови та належати до українських організацій.

4. Справа нашого самозбереження, — це справа всього свідомого українського громадянства. Бо наше майбутнє — українська молодь — залежить від батьків, які в теперішніх грізних обставинах мусять добре пильнувати, щоб їхні діти без їх опіки не виховувалися при телевізорі та на вулиці і не стануть безбатьченками, наркоманами, або й злочинцями, натомість, щоб вони під опікою батьків були виховані в українському національно-релігійному дусі, щоб стати перед зовнішнім світом оборонцями української правди.

Виховати своїх дітей в українському релігійно-національному дусі, це є національний обов'язок кожного українського батька.

„ЗАХИЩАТИ ЧЕСТЬ ШКОЛИ"...

„Молодь України" з 6-го липня помістила листи читачів, у яких розповідається про неприємну поведінку школярів та підлітків. Один з прикладів: у автобусі на лінії Біляївка - Одеса всі місця зайняли учні 15 - 17 років, хлопці й дівчата, і „ніхто з молодих не встав, не поступився місцем" старим людям. На запитання, куди їдуть учні, відповідь була: „Їдемо на спортові змагання, захищати честь нашої школи"... Автори запитують, хто має виховувати серед дітей і молоді їх особисту честь?

Д-р Михайло Кушнір

НАЧАЛЬНЕ ЗАВДАННЯ

Яке завдання виникає з найпильніших потреб нашої дійсности? Ні на хвилину не вагаюся, щоб відповісти: найбільшою поразкою вважаю недорозвій думкової справности молоді. Тому начальним завданням батьків, виховників, душпастирів, викладачів — є праця над виробленням тієї справности, над відбудуванням чи розбудженням самостійности мислення серед студентів.

Ситуація є безсумнівно ґрізна. До високих шкіл до університетів приходить молодь найчастіше не підготована до мислення, призвичаєна до легких загальників, які вважає синтезами.

Заправа до самостійного мислення, наука мислення — є одним із головних завдань університету. Але як до цього дійти? Як допомогти молоді до самостійного мислення? Як пробудити в молоді потребу мислення? Треба підняти довгохвилеву працю і то подвійну: неґативну й позитивну. Неґативну: розбити готові гасла, розложити їх на перші чинники і подати самостійному оглядові. Очевидно, цей процес закладає вже принаймні мобілізацію волі мислення і мусить відбуватися поступенно.

Також важливою справою є перевірка термінології. Молодь, яка збирається студіювати на університеті, не зовсім розуміє, що термінологія є викладником згори заложеної системи, що приймаючи певні терміни, акцептуємо тим самим систему, яка їх створила.

Треба теж заторкнути таке табу в ділянці термінології як поступ і реалізм. Слова вживані цілковито в користь одної системи, наприклад, большевицької, так почали начиняти різнородними додатками, так роздувати, що внаслідок збільшення засягу вони стратили власний зміст. Аналіза виразів, їх життя впродовж кількох десятків літ — це пасіонуючий розділ в історії української культури.

Підставовою вправою чесности мислення в засязі праці на університеті є, очевидно, піддання себе фактам на терені індукційних наук. Уважна аналіза факту як підстава збудування проблематики, як шлях до всяких висновкі. І тут на цю інтелектуальну чесність чигають пастки й спокуси, спокуси нашої доби, нашої дійсности: спокуса легких узагальнень. Думкова чесність здержить від висказування осудів не досить підбудованих, не досить перевірених — навчить перш усього знайти покриття для цих осудів в досліджуваному матеріялі. Навчить такої безінтересовної дослідчої постави, щоб наближаючися до матеріялу, не шукати в ньому доказу на тезу, але дозволити висновкам виростати прямо — неначе спонтанно — з досліджуваного терену.

Треба дати відпір навикам довгих літ, натискові згори устійнених тез. На терені нашого суспільно - політичного життя доводиться деколи боротися з тим нахилом, що натягає матеріял до апріорних тез, коли, наприклад, молоді дослідники намагаються ствердити, що йде внутрішня еволюція системи УССР, або, що УССР є українською державою, або, коли намагаються ствердити присутність релігійної проблематики там, де її немає.

Очевидно, що тут виринає в цілій ширині проблема відповідальности. Скільки ж це нагод у науковій і дидактичній праці до усвідомлення цього, що кожним висказаним осудом анґажуємося, зобов'язуємося дати докази, що стоять за нашим осудом, які передпосилки попереджують наш висновок.

Взагалі, кожне слово, яке вийде зз наших уст, зобов'язує принаймні до вияснення, чому ми вжили це слово. Певно, що усвідомлення тієї відповідальности викликує острах, прямо „страшно взяти слово до уст", не тільки „страшно взяти перо до руки". Але не думаю, щоб таке побоювання було сьогодні надто загальне. Ми так навикли — від багатьох багатьох років — до безкарного вживання слова! Отже, праця виховників, а передусім університетів, мусить йти в цьому напрямі, щоб ті занедбання минулого направити.

Чесність в стосунку до чужої праці, інших, далеких від нас становищ і поглядів — це теж справа незвичайно актуальна й незвичайно важна. Ми бо все ще дуже далекі від цього, щоб навчитися „гарно й сильно різнитися". І саме вишколити нашу студіюючу молодь до тієї „гарної різниці" поглядів — це одне зз пильних завдань виховників.

Идеться тут не тільки про льояльність у висказаних реченнях, але про формування такого мислення, щоб дозріваючий ум засвоїв собі дисципліну, конечний ригор, який стане підложжям до сформування добрих думкових навиків.

Врешті, не менш важливим завданням є розбуджувати інтелектуальні потреби виховників.

І ще один обов'язок — найбільшої мобілізації умових сил. Цілком певно і до нас стосується притча про таланти. Адже ж живемо в культі поспіху, кількісних результатів. А ми маємо потягти нашу молодь до спокійного, довготривалого, покищо споводно безплідного оглядання кожної речі. Нехай же впаде тут слово: контемпляція. Тільки через наукову контемпляцію, терпеливе, покірне спостерігання проблем — шлях до цього плоду, який мусить бути „плодом свого часу", також до того максімум, найвищого досягнення.

Обов'язок мислення є умовою доброго виконання кожної праці, навіть фізичної і сповидно механічної.

Відбудування чесного мислення — це напевно найгарячіша потреба сучасности. Не тільки в нас: у цілому світі.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Одержано рукопис історичної праці о. Роже Галлю про Анну Ярославну

Філядельфія. — З Канцелярії Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) повідомлено про отримання повного в понад 100 густо задрукованих сторінок рукопису французького науковця - ченця о. Роже Галлю про Анну Ярославну. Монографія буде мати, також десятки ілюстрацій, в більшості не відомих читачеві. Працю о. Роже Галлю заплянoвано Комітетом Увічнення Пам'яті Анни Ярославни (КУПАЯ), у співпраці із СФУЖО, перекласти з французької мови на українську та англійську, адже це документальне і удокументоване з різних джерел свідчення величі й культури української княжої Держави з XI століття та свідчення посднання королівського роду Капетингів із Франції з княжим київським родом Ярослава Мудрого.

У пресовому органі СФУЖО „Українка в Світі" з червня 1971 р., у повідомленні під наг. „Праця про кн. Анну Ярославну", між ін. сказано: „Пильною справою є тепер зібрання фондів на видання цінної праці і переклад її на українську та англійську мови". Однією з акцій для збирання фондів є видання з рамени КУПАЯ поштової історичної картки з репродукцією сторінки із св. Євангелії, привезеної Анною Ярославною до Парижу з Києва. Фотокопію тієї сторінки вдалося одержати з Франції завдяки заходам і турботам Владики Української Католицької Церкви Єпископа Володимира (Маланчука).

З НАМИ БОГ У НАШІЙ БОЖІЙ СПРАВІ...

(Закінчення з 1-ої стор.)

держави і єдности Церкви положили гори трупів і проливали ріки крови.

Світлий Конгресе, піднесений Вами грімкий голос у Вашій праці почує увесь український нарід, не лише на поселеннях, але і на переслідуваній Україні, та не тільки наш нарід, але й увесь світ зверне вже тепер остаточно увагу на нанесені нам кривди.

Головним завданням цьогорічного Вашого Конгресу є перевірити і передискутувати правильність виконаної праці і, що важніше, начеркнути дальшу програму доцільного діяння. Кожний нехай свобідно висловить свою думку, щоб можна дійти до спасенного висновку. При цьому треба станути понад всякі амбіції, а шукати лише добра Церкви і народу — „салюс патріс ультіма лекс". Треба зберегти рівновагу духа у всіх спротивах, похибках і непорозуміннях, навіть не перейматися невдачами, не слухати всяких поговірок, шепотів, киданих підозрінь сенсаційними кличами і зовами, не руководитись гнівом і безоглядним завзяттям, навіть ввиду нанесених кривд, супроти своїх найбільших ворогів. Стара приповідка — і нині золота — „еквам ін ардуіс серваре ментем" — розвага і застанова перед рішенням. Кожний на своїй стійці нехай совісно виконує свою працю і сповняє свої родинні, церковні і громадські обов'язки, тоді і уся Церква і нарід стануть на висоті своїх завдань. Первородний гріх вікового поневолення тяжить ще на нас, але ми вже освободжуємося поволі від нього, мимо нових затій збоку своїх і чужих. Коли ми вже ось тут на поселеннях перемогли труднощі роз'єднання і загумінковости, і суцільність огортає вже щораз більше увесь нарід, де б він не жив і не діяв на кулі земській, то це найкраща запорука Божого благословення на правильному шляху в майбутнє.

Світлий Конгресе, Ви вели і ведете нарід в церковному і громадському житті на поселеннях якнайкраще зорганізовані під вмілим і високоінтеліґентним проводом ВПреосв. Митр. Кир Максима і усього нашого Єпископату в Канаді. Ми всі пережили недавно важкі хвилини, які потрясли до глибини душі нашу Церкву і наш нарід, але мусимо собі добре усвідомити цей стан, щоб не тільки не ослаблювати Божої справи помісности новими похибками, але навіть не допускати до них в інших. Треба вміло, розважно і послідовно йти до остаточного, під цю пору, успішного завершення — Патріярхатом. Усю акцію на церковному і народному полі мусить осяювати щира і горяча молитва з'єднинених в ділі, бо вона перший, найсильніший і наймогутніший засіб у всякій справедливій боротьбі. Для благань пригнетених, завжди в Бога обіцяна певна поміч!

З нами Бог у нашій Божій справі, бо ми не ведемо якихсь загумінкових політичних торгів, але обстоюємо всенародне діло і спасіння нашої Церкви і народу. Наш Синод, тісна єдність з народом, бо нема Христової Церкви без єпископів, нехай очолює, проводить і на дальше в наших змаганнях, а Канадійський Конгрес нехай дає і на майбутнє передову поміч і попертя. В тому напрямі і лине наша усильна молитва, щоб Святий Дух натхнув Конгрес високими та піднебесними думками і постановами у повній посвяті та жертвенній праці.

Благословення Господнє на Вас!

† **Йосиф**

Дано в Римі, при храмі св. Сергія і Вакха, у свято Пресв. Евхаристії 1971.

На Союзівці відбулася виставка образів і графік Оксани і Лавра Полонів

Союзівка, Кергонксон, Н.Й. — Неділя 11 липня ц.р. проходила на цій оселі УНСоюзу в Кетскильських горах під знаком двох мистецьких імпрез — виставки образів і графік молодих українських мистців Оксани з Лукашевичів і її чоловіка Лавра Полонів та їхньої спільної доповіді про „Мехіко — країну контрастів". Відбувалася виставка в пополудневих годинах на великій залі „Веселки" й охоплювала тридцять мистецьких праць — олій, батіків, дереворитів і літографій Оксани Лукашевич-Полон та двадцять і сім праць — акриліків, літографій, акварель, пастель і рисунків — її чоловіка Лавра Полона, створених здебільша під час їх подорожей по Мехіко. З нагоди виставки була кольпортована видана офсетним способом збірка написаних англійською мовою поезій Оксани Лукашевич-Полон п.н. „Далекий Захід Сонця" з її ж ілюстраціями й українським вступом і з обкладинкою та в мистецькому оформленні Лавра Полона. Виставка притягнула велику кількість зацікавлених відвідувачів і гостей „Союзівки". Увечері цього ж дня в серії мистецьких вечорів обоє мистці читали свій репортаж п.н. „Мехіко — країна контрастів", ілюстрований зробленими ними прозірками. День перед тим, в суботу 10 липня, в каплиці св. Володимира на Союзівці відбулося хрищення донечки Оксани й Лавра Полонів — Адріяни Оксани. Правив Службу Божу й акту хрищення довершив батько мисткині Впр. о. Йосиф Лукашевич.

ЗСА фінансуватимуть відкрито діяльність радіостацій „Свобода" і „Вільна Европа"

Вашингтон. — Не зважаючи на закиди з різних сторін, що ЗСА фінансують з федеральних фондів — через Центральну Розвідчу Агенцію — діяльність приватних і неконтрольованих урядом радіостацій „Вільна Европа" та „Радіо Свобода", уряд ЗСА вирішив надалі фінансувати їх цілком відкрито. Започатковано таку відкриту підтримку атакованих дуже гостро комуністичною пропаґандою американських радіостацій — із засягом дії на комуністичні країни Середньої і Східньої Европи та Совєтський Союз — на основі схваленої Сенатом ЗСА ще 25 червня ц. р. резолюції про асиґнування дальшої фінансової підтримки з федеральної скарбниці для названих радіостацій аж до часу, коли будуть схвалені Конґресом відповідні законопроєкти. Згадані радіостанції одержуватимуть, як досі тридцять мільйонів долярів річно на свою інформаційну діяльність. В майбутньому Конґрес має вирішити справу дальшого відкритого фінансування цих радіостацій. Республіканський сенатор Кліффорд П. Кейс із Ню Джерзі вніс в цій справі окремий законопроєкт на розгляд Конґресу. През. Ніксон запропонував із свого боку створити окрему неприбуткову корпорацію, яка б фінансувала і координувала діяльність обох радіостацій. Крім названих радіостацій діє ще урядова „Голос Америки".

ВІДДІЛ АДУК У ТОРОНТІ

Торонто. — На річних зборах Відділу Асоціяції Діячів Української Культури, що нею провадить д-р Богдан Стебельський, вибрано головою Відділу АДУК — Літературний Клюб Торонта п-і інж. Леоніду Вертипорох, її заступницею письменницю-прозаїка Ольгу Мак. Відділ АДУК влаштував за звітовий період багато літературних вечорів, зустріч на пошану Лесі Українки, панель на тему „Українське церковне мистецтво" та ін.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ, 16-го ЛИПНЯ, 1971 р.:

ДІТРОЙТ, Миш. — Т-во Запорозька Січ, Відд 75 повідомляє, що цього року через місяці липень і серпень не будемо мати Відділових Зборів. Але фін. секретар п. Б. Верещинський буде збирати членські вкладки щотижня у п'ятниці і суботи від год. 7 - 9 вечором в УНДомі при вул. Мартин і Миш. Фінансовий секретар одержав дивідендові чеки і кожен може вибрати їх у вищезгадані дні й час. — Рек. секр. С. Леськів.

СУБОТА, 17-го ЛИПНЯ, 1971 р.:

ДІТРОЙТ, Миш. — Місячні збори В-тва св. о. Миколая, Відд. 175, о год. 7-ій веч. в приміщенню УНДому при вул. Мартин. На зборах відбудеться роздача дивіденд. Проситься членів прибути на збори. — Управа.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н.Дж. — Місячні збори В-тва св. Івана Хрестителя, Відд. 270, о годині 7-ій веч. в УНДомі. Проситься членів прибути на збори, заплатити вкладки, вибрати дивідендові чеки і закупити білети ($1) на День УНСоюзу, що відбудеться в неділю, 29 серпня 1971 р. в Українському Селі, Вавнд Брук, Н.Дж. — В. Бушковський, секр.

ПАСЕЙК, Н.Дж. — Місячні збори Т-ва Т. Шевченка, Відд. 42, о год. 7:30 веч. в УНДомі, 237 Hope Ave., Passaic, N.J. Проситься членів прибути на час та відібрати дивідендові чеки, щоб секретар не мусів носитися з ними цілий рік. — П. Головачук, секр.

НЕДІЛЯ, 18-го ЛИПНЯ, 1971 р.:

БЕТЛЕГЕМ, Па. — Збирання членських вкладок В-тва св. Димитрія, Відд. 288, о год. 12:30 по пол. в Укр. Амер. Гор. Клюбі, 817 Линн Евню. Проситься вибрати дивідендові чеки і вирівняти вкладки. — Д. Мушастий, секр.

Замість квітів на могилу
сл. п. **МИХАЙЛА ГАРАСИМА**

згідно з бажанням Покійного жертвували на Катедру Українознавства суму $87.00 приятелі та знайомі:
п-во Кузичі, п-во Демуси, Дмитро й Павлина Фенчишин, Іван та Іванна Лiщинські, Борис Дурбак, Михайло Семкович, В. О. Кмиків, Марія Гараговська-Дачишин, Христя Таран, Наталія Балицька, Павло Ключник,

СПАСИБІ!

Американці за Визволення Поневолених Націй, Інк.
УКРАЇНСЬКИЙ ВІДДІЛ
Спілка Визволення України, Інк.
КРАЙОВА УПРАВА в ЗСА
повідомляють:

в неділю, 18-го липня 1971 р., біля Статуї Свободи
з нагоди
ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ
— відбудеться —

МАНІФЕСТАЦІЯ

НАРОДІВ, ПОНЕВОЛЕНИХ І ЗАГРОЖЕНИХ МОСКОВСЬКИМ І КИТАЙСЬКИМ КОМУНІСТИЧНИМ ІМПЕРІЯЛІЗМОМ

— Початок Маніфестації о год. 1:30 по полудні —

До участи запрошуємо всіх українців, а зокрема українські організації зі своїми прапорами.

В Маніфестації прийматиме участь делеґація з Канади.

В програмі:

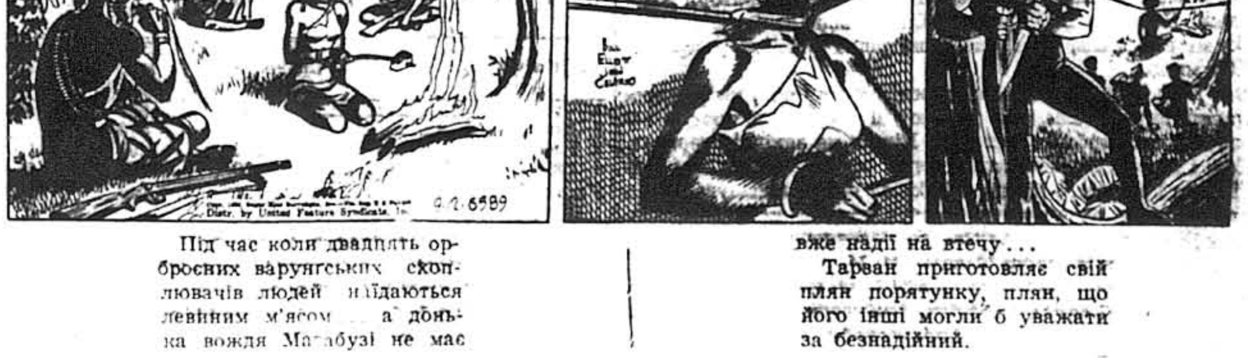
- Відкриття — д-р Валентина Калиник, президент АВПН;
- Відіграння гимнів ЗСА і Канади;
- Молитва в намірені поневолених народів, яку переведе Єпископ Андрій — зверхник Української Православної Церкви в Америці;
- Проголошення Президентом ЗСА Тижня Поневолених Народів 1971 року;
- Промова д-ра МекІнтайра, відомого в ЗСА протикомуністичного діяча;
- Промова д-ра М. Варона, бувшого прем'єр-міністра докомуністичної Куби;
- Промова п. І. Гладуна, голови делеґації з Канади;
- Зачитання побажань і привітів;
- Зложення вінка біля підніжжя Статуї Свободи на пошану жертв комуністичного терору;
- Закриття.

КРАЙОВА УПРАВА СВУ в ЗСА
УКРАЇНСЬКИЙ ВІДДІЛ АВПН

Розшуки

Пані Одарка Прядка та Григорій Федорович Прядка пошукують сина і брата **ІВАНА ФЕДОРОВИЧА ПРЯДКУ**, який походить з села Котельви, Полтавської області. Просимо його особисто або тих, які про нього мають відомості, знали про нього, чи бачили його — звернутися до пані Дусі Опарик: Mrs. Dusia Oparick, 5765 Maricourt Street, St. Leonard 458, Quebec, Canada.

ТАРЗАН, Ч. 6589. Тарзан стежить за людоловами варунгами

Під час коли двадцять орбросних варунгських скоплювачів людей наїдаються левиним м'ясом ... а донька вождя Матабузі не має вже надії на втечу...

Тарзан приготовляє свій плян порятунку, плян, що його інші могли б уважати за безнадійний.

ПРОТОКОЛ

З РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ У. Н. СОЮЗУ, ЯКІ ВІДБУЛИСЯ В ДНЯХ 24-го ДО 28-го ТРАВНЯ 1971 РОКУ НА „СОЮЗІВЦІ", КЕРГОНКСОН, Н. Й.

(11)

ЗВІТИ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОЇ РАДИ

REPORT OF SUPREME ADVISOR MYRON KUROPAS

(Продовження)

(2) Another significant endeavor in the area of educational innovation was my participation in the 1970 White House Conference on Children. Invited by President Nixon, I represented the UNA Education Research Committee and was able to broaden my appreciation for the scope of educational activity represented by various American institutions. Numerous segments of the American population were represented at the conference — educators, social workers, psychologists, medical personnel, youth leaders, student leaders and ethnic leaders — and they were all dedicated to the future of America's children. In meeting with representatives of other fraternal organizations and comparing their efforts with their children and our efforts with our children, I was appalled by our relative backwardness in this area.

(3) My recent appointment by President Nixon to the National Advisory Council on Supplementary Centers and Services should also broaden both the scope and the breadth of the UNA Education Research Committee's work. The 12-member national council meets three times a year and reviews all innovative educational projects proposed under Title III of the National Defense Education Act (N.D.E.A.). Recommendations are made to the President after proper consultation and at appropriate intervals.

In reviewing my past year's activity, I must confess that the Education Research Committee has also met with few failures.

(1) We failed to receive a firm commitment from Mr. Lesawyer for the ethnic curriculum project mentioned above. At the January meeting of the Committee, the project won the approval of all Committee members and a kind of "moral" committment from our president to "raise" $1,000 for the preparation of audio-visual materials. At the time of the writing of this report, the money has not been "raised" and the project will probably have to be abandoned.

(2) We failed to convince Mr. Lesawyer to donate $200 to an executive bias study sponsored by the Ethnic Consultation of Chicago. Three groups in Chicago, the Jews, the Poles and the Italians, made a survey of Chicago- based corporations and discovered that they were not proportionally represented in the executive suites, a strong indication that ethnic bias might have been an operant factor. The Ukrainian National Association, represented at a meeting of the three groups by Mr. Peter Pucilo, Mr. Nicholas Olek and me, was invited to join the survey last September. The matter was brought up at the January meeting of Education Research Committee and was received enthusiastically by all members — except Mr. Lesawyer. The results of the study received national exposure in **U.S. News and World Report on April 19th.** It is unfortunate that the Ukrainians could not have been mentioned.

(3) The Education Research Committee also failed to receive any satisfaction from Mr. Lesawyer concerning the implementation of recommendations for the UNA Cultural Courses. Despite the fact that most of the recommendations of the Education Research Committee were approved by the Supreme Assembly in 1969, Mr. Lesawyer has not seen fit to take any action, even on those items that cost no money.

In conclusion, I wish to reiterate, as I have in the past, that I have not given up, despite the recalcitrance of a certain member of our Supreme Executive. Mr. Lesawyer's unilateral rejection of two Soyuzivka projects in the Midwest, projects which were later purchased by others who enjoyed an incredible profit on their original investment (and I can easily document this), Mr. Lesawyer's apparent insensitivity to the basic principles of fraternalism which call for a certain amount of giving as well as taking, and his apparent inablity to see the value of projects proposed by the Education Research Committee and sanctioned by the Supreme Assembly, are not surprising. I realize that a certain generation gap exists between Mr. Lesawyer and our Committee and I wouldn't want to be too harsh on the man. Nevertheless, popular myth to the contrary, Mr. Lesawyer is not the UNA. Fortunately, we have elected a number of younger and more progressive supreme assembly executives who have demonstrated far greater sensitivity and expertise, and it is to these individuals that I make my plea. Don't forget our youth in 1971. Let's reverse our "brick-and-mortar" brand of fraternalism (which brings us bigger and better "skyscrapers") and let's start serving all of our grass roots membership again. Let's do it now, before it is too late.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО МИРОСЛАВА КАЛЬБИ

Попереднього року на 27-й Конвенції УНСоюзу, вперше мене вибрано радним до Головного Уряду Українського Народного Союзу. Це вперше в історії нашого УНС, в його уряд увійшов представник із центральних та західних Стейтів Америки. Конвенційні делеґати із тих Стейтів виставили мене кандидатом на головного радного в тій вірі і надії, що я стану помостом між Головним Урядом та тими далеко віддаленими Відділами й що вони не будуть почуватися такими самістими і забутими, як до тепер. Наділивши мене цим довір'ям, вони наложили рівночасно на мене і не малі обов'язки, тим більше, що терен мого діяння охоплює більшу частину території Америки. Найближчі Відділи УНСоюза віддалені від себе на бодай 500 миль, а їх члени не рідко розсіяні у промірі 100 миль.

Тож і праця в такому терені зовсім інша, як в інших наших скупченнях, там, де союзові округи охоплюють часто менший простір чим один Відділ на західніх теренах. Тож і нічого ди[illegible]ого, що дотепер офіційно ніхто тих Відділів із Головного Уряду УНСоюза ще не відвідував, крім принагідних, одноразових поїздок по тому терені головного предсідника Й. Лисогора, та головного секретаря д-ра Я. Падоха, та відвідин Тексасу п. М. Душник.

Тож першим моїм бажанням було запізнатися та відвідати ті наші союзові Відділи, нав'язати з ними тісніший зв'язок співпраці, пізнати їхні потреби, та в міру можливостей помогти їм у розбудові їхніх Відділів, щоб охопити в рядах Союзу по можності усіх наших людей з тих теренів. В порозумінні з Головною Екзекутивою та за її апробатою, за її цінними порадами та вказівками, 20-го листопада попереднього року я вперше виїхав з офіційними відвідинами тих найдальше висунених на захід Відділів, а саме: до Фініксу в Арізоні, Лос Анджелесу і Сан Франціско в Каліфорнії та до Сіятел в стейті Вашингтон. В часі моєї 16-ти денної поїздки я відвідав ці Відділи, як рівнож наші парафії та різні наші організації та переслав вичерпний звіт Екзекутиві. Можу ствердити, що поїздка моя була наскрізь вдалою і позитивною. В кожній місцевості вдалося мені заспокоїти тих членів і організацій, які з різних причин ставились критично до УНСоюза прихилити їхнє довір'я до нас, та переконати їх в правильнім і кориснім діянню УНСоюзу для цілої нашої спільноти.

Бажанням і найбільшою потребою тих наших Відділів є мати якийсь союзовий об'єкт, чи то оселю чи хочби якийсь будинок на Заході Америки, який бувби вузлом, що в'язав би усі наші Відділи разом, та бувби центром, до якого провадилиб наші Союзові стежки з кожного нашого Відділу із тих теренів, та в якому сконцентроване булоб наше союзове життя. Місце це малоби бути нашою Меккою на Заході для нашого членства, а зокрема для нашої молоді, яка не має де зустрічатись і познакомлюватися.

Другою конечною потребою є присвячення більше уваги у приділюванню морґеджів членам тих Відділів та організаціям.

Третьою потребою, це набуття або побудування невеликого союзового апартаментового дому у Фініксі, стейту Арізона. Багато українців, в тому членів УНСоюза, як з Америки так і з Канади, щороку, переважно зимою, на рекомендації лікарів, приїжджають сюди на місяць - два на лічення. Тамошня Громада не має можливостей якось їх примістити, та часто з тої причини має ускладнення та утруднення. Люди ці, це в більшості емерити, старшого віку, які потребують помочі. Поміч таку повинен дати їм наш УНСоюз. Такий дім бувби там дуже побажаний, виправдавби себе, та бувби навіть доходовим. Тому я вповні рекомендую набуття такого дому.

Щоби затіснити контакт та оживити Відділи з цих теренів, вони бажають, щоби принайменше раз у рік я міг їх відвідувати, поділитись з ними вістками з нашої централі, які їх цікавлять, а які їм мало відомі, і служити їм порадами та допомогою в дальшій розбудові.

Я працюю над охопленням цих Відділів в союзову Округу, чого собі вони однозгідно бажають, щоби в цей спосіб затіснити співпрацю поміж ними та сцементувати їх членство в одну спільну союзову родину.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО ЄВГЕНА РЕПЕТИ

Обов'язки головного радного я сповняю від останньої 27-ої Конвенції УНС, яка наділила мене цим почесним, а одночасно й відповідальним, становищем. Про працю головного радного звітую від часу Конвенції по кінець року. Звіт з організаційної діяльности охоплює час цілого 1970 року.

Праця головного радного

Брав участь у похоронах секретаря 252 Відділу у Чикаґо пок. Степана Маланчука. За дозволом директора Школи Українознавства в Чикаґо відвідав кілька вищих кляс цієї школи, подаючи учням короткі інформації про УНС. Відвідав сумівський і пластовий табори у Чикаґу на їхніх оселях. Був учасником Конґресу Братських Союзів стейту Мішіґен. Був на посвяченні української православної церкви св. Покрови у Дітройті. Брав участь у Пленумі осередків СУМА західніх стейтів у Дітройті.

Організаційна ділянка

Під моєю опікою є 4 Округи: чикаґівська, дітройтська, клівлендська і янґставнська. Разом у цих Округах є 83 Відділи, які об'єднують 18,966 членів з 1-им січня 1970 року. Згідно з дерективами Головної Екзекутиви УНС моїм завданням було співпрацювати з Окружними Комітетами, помагати секретарям і іншим членам Управи Відділів у приєднуванні нових членів, перевіряти книговодство та вказувати як його вести, підшукувати відповідних людей на секретарів і організаторів та їх вишколювати, брати участь у річних і організаційних зборах Округ та засіданнях Окружних Комітетів, в річних чи місячних зборах Відділів і засіданнях їх Управ, організувати нові Відділи, переводити організаційно- секретарські курси по Округах та самому приєднувати нових членів.

Протягом року я брав участь у сімох річних та організаційних зборах Округ, у трьох засіданнях Окружних Комітетів і в чотирьох зборах Відділів; впровадив чи допоміг впровадити в працю 6 нових секретарів; брав участь у дев'ятьох сходинах Управ Відділів; перевів сам 2 короткі курси з секретарями і організаторами та кандидатами на секретарів і допоміг перепровадити 2 секретарсько-організаційні курси головному секретареві УНС д-рові Я. Падохові; зорганізував один новий Відділ; брав участь у надзвичайних нарадах Головного Уряду УНС на Союзівці та у двох конференціях обласних організаторів у головній канцелярії, по одному і більше разів, відвідав майже всі Відділи моїх Округ.

Організаційні здобутки нових членів у моїх Округах в 1970 році

П. Ч.	Округа	Кількість придбаних членів	Річна квота членів	відсоткове виконання квоти
1.	Чикаґо	572	900	63.5%
2.	Дітройт	376	400	93.8%
3.	Клівленд	283	400	70.8%
4.	Янґставн	70	130	53.8%
	Разом:	1,301	1,830	71.1%

Самий і зі секретарями я приєднав 220 нових членів на загальну суму забезпечення 760,000 дол. В цьому числі є 65 АДД на суму 325,000 дол. З цього числа на мій рахунок записано 127 членів на суму 437,500 дол. (в цьому числі 54 АДД на суму 270,000 дол.), а на рахунок секретарів 93 нових членів на загальну суму забезпечення 322,500 дол. (в цьому числі 11 АДД на суму 55,000 дол.).

REPORT OF SUPREME ADVISOR ANDREW JULA

This report will consist of my activities for 1970.

With regard to the Penn-Ohio sports program, our bowling tournament was held in Ambridge on Saturday, April 18, 1970, but to the disappointment of all, Ohio failed to send any participants. Our golf tournament was to be held in Ohio during the summer. Due to some unfortunate misunderstanding, the tournament was cancelled. Concerning the 1971 sports program, a bowling tournament is scheduled to be played in Ohio and plans are being formulated for a golf tournament in our vicinity this summer.

As was reported in the Weekly, our Fifth National Ukrainian National Bowling Tournament was held in Chicago and was a tremendous success. Our sports committee is now working on plans for the Sixth National Bowling Tournament. This tournament should top all previous ones due to the fact that it will be held at the "Soyuzivka" during the week-end of May 8. Not only will this give us a chance to compete with the Eastern bowlers but also will give our Western bowlers a chance to see our lovely resort.

On October 18, 1970, a meeting of the Western Pennsylvania regional branches was held in Pittsburgh. Our Supreme Vice-Presidentess, Mary Dushnyck, was in attendance.

I represented our organization at the 20th Anniversary Unification of the Ukrainian Orthodox Churches in the United States and the 50th Anniversary of the Rebirth of the Ukrainian Orthodox Church in Ukraine. This affair was sponsored by the Pittsburgh Deanery of the Ukrainian Orthodox Church. This celebration was held in Ambridge, with services at the St. Vladimir Ukrainian Orthodox Church and the anniversary banquet at the Ambridge Country Club.

During the week-end of December 20, 1970, Supreme Treasurer, Mr. Peter Pucilo, and I visited our largest Branch in Western Pennsylvania, Ford City. An important meeting was held with the Branch officers and trustees of Branch 53 and matters of importance pertaining to the Branch were settled. We also visited our Branch in Wheeling, West Virginia, where we helped with plans for the Branch's 60th anniversary to be celebrated in the fall of this year.

Після цього голова Контрольної Комісії Іван Геврик пропонує, щоб головні радні, які мають щось додати до свого письмового, раніше предложеного звіту, могли це зробити тепер, але не довше, як впродовж п'яти хвилин часу. Його внесення піддержав головний радний інж. Анатолій Дорошенко, після чого його схвалено. З радних голоситься до слова: Мирон Куропась, д-р Богдан Футей, і інж. А. Дорошенко. М. Куропась підмічує, що бере активну участь в етнічних студіях, які уможливила Фундація Форда в рамах т. зв. Національного Проєкту відносно Етнічної Америки. Українці повинні в цій акції взяти повну участь й використати наявні можливості й фонди. Залучує до протоколу і роздає учасникам нарад відповідну брошуру про цей проєкт. Крім того додає до свого, раніше предложеного письмового звіту, додатковий звіт відносно Союзівки, на Заході, яку він, як радний із Заходу, уважає передумовою розвитку УНСоюзу на тому терені.

THE RISE AND FALL OF THE MIDWEST SOYUZIVKA: An addenda to the Annual Report of Myron B. Kuropas, Supreme Advisor, May 1971.

Within recent months, a great deal of speculation and confusion has arisen concerning the fate of our long-debated Midwest Soyuzivka. Some of our members believe that such a project failed because the proposed sites were inappropriate. Other members believe that our Supreme Assembly didn't support the project. Still other members believe that such a move was illegal. The purpose of this addenda is to clarify this issue.

FACT # 1 — THE MIDWEST SOYUZIVKA PROJECT HAS A LONG HISTORY

In 1961, at the initiative of local Supreme Assembly officers, an **ad-hoc** committee was organized to search for a suitable location for a Midwest Soyuzivka which could meet the following criteria:

(1) Accessibility
(2) Recreational potential
(3) Land value increase potential
(4) Fair price

That same year, a site meeting all of the above requirements was located in Round Lake, Illinois. The property boasted a newly remodeled dance hall and 50 ft. bar, 1,000 feet of sandy beach frontage, 22 acres of wooded terrain, 23 sleeping rooms (most of which were newly remodeled), and parking facilities for approximately 1,000 cars. The asking price at the time was $110,000. Moreover, Selfreliance, which owned a children's camp on adjoining property, was willing, after conferences with members of the UNA committee, to consider an option-to-buy arrangement in the event the UNA purchased the site. In 1962, Mr. Lesawyer and Dr. Padoch inspected the site along with members of the committee. The project was subsequently rejected for reasons that were never clearly articulated. Today, the same property is for sale again at an asking price of $190,00. Selfreliance has applied to the UNA for a mortgage loan to purchase and to expand their facilities.

In 1963, the Midwest Soyuzivka committee was formally constituted and a new search team, consisting of members of the Supreme Assembly and the Chicagoland UNA District Committee, was organized. The committee was headed by Mr. Nicholas Olek. The same criteria for selection were adopted and between 1963 and 1967, a total of 59 sites in Wisconsin, Indiana, Michigan, and Illinois were inspected. On the basis of the criteria (as well as such relevant considerations as state liquor laws), three different sites, each in a different price category, were selected for final consideration as follows:

(1) A former dude ranch in Gilbert, Illinois, with 140 acres (of which 40 were wooded and 30 were hilly), 6 cottages, and main house which could accommodate approximately 40 people, a small artificial lake, and six farm buildings suitable for renovation. The site was inspected by Dr. Padoch and the late Mr. Kokolski but before Mr. Lesawyer could find time to view it, it was sold for $140,000.

(2) A 450 acre site in Wauconda, Illinois, with a 48 acre lake (Lake Defiance) four brick and one frame building (suitable for sleeping some 57 adults), rolling land suitable for winter sports, 200 acres of woods, five farm buildings and a gravel quarry which could bring in additional income without interfering with the management of a resort. The purchase of this property was approved by the UNA Supreme Assembly for $500,000 but before Mr. Lesawyer would move on the dictates of the Supreme Assembly, the property was sold.

KUROPAS ADDENDA

(3) A 181 acre site in St. Charles, Illinois known as Wild Rose Farm. The property included an 11 room main residence, large stables (suitable for renovation into motel units), a large garage with an apartment, and other minor buildings. The best feature of this property was the fact that approximately 80 acres of the property on the other side of the road from the farm, between two residential areas. Asking price for the property was $543,000. Mr. Lesawyer visited the property and asked the Supreme Executive to vote on the site. After the Supreme Executive voted to purchase the property by a vote of 5 to 2, Mr. Lesawyer wrote a misleading letter to all members of the Supreme Assembly and asked them to vote. To date, the results of this vote have not been announced. The property, of course, has long since been sold.

FACT # 2 — THE NEW JERSEY DEPARTMENT OF BANKING AND INSURANCE IS NOT AGAINST THE PURCHASE OF ANOTHER SOYUZIVKA

All such purchases are outlined in the following quotation from the **New Jersey Act**, Chapter 167, Public Law 1959, approved November 12, 1959, as ammended by Chapter 181, Public Law 1959, approved December 2, 1959..." **An Act Concerning Fraternal-Benefit Societies"** (pp. 1-8) Of special relevance is paragraph #12:

"INSTITUTIONS — It shall be lawful for a society to create, maintain and operate charitable, benevolent or educational institutions for the benefit of its members and their families and dependents and for the benefit of children insured by the Society. For such purpose it may own, hold or lease personal property or real property located within or without this State, with necessary buildings thereon. Such property shall not be allowed as an admitted asset of such society."

Mr. Lesawyer has maintained that despite this provision, Mr. Charles B. Howell, Commissioner of the New Jersey Department of Banking and Insurance, "did not approve our request to allocate funds for the purchase of a resort property in Illinois..." (Letter to Supreme Assembly members from Joseph Lesawyer, September 10, 1969). A careful study of Mr. Howell's correspondence with Mr. Lesawyer indicates that this statement is not quite accurate. What Mr. Howell really said was:

(1) He cannot approve the transfer of reserve funds to purchase and develop resort property (Letter of January 19, 1968).

(2) He would be willing to discuss the topic of investing additional funds in the establishment of a recreational facility in the mid-west with members of the Supreme Auditing Committee (Letter of April 2, 1968) and with members of the Supreme Assembly (Letter of April 25, 1968).

To my knowledge, no such discussion was held with Mr. Howell which would seem to indicate that the door is still open to negotiation.

FACT # 3 — THE SITES SELECTED BY THE CHICAGO COMMITTEE HAVE PROVEN TO BE INCREDIBLE INVESTMENT PROPERTIES ASIDE FROM THEIR VALUE AS RESORT CENTERS

1. The new owners of the Wild Rose Farm have subdivided the 80 acres of property on the other side of the road and are selling the property as residential sites for $11,400 per half acre. (See **Wall Street Journal**, April 3, 1970).

KUROPAS ADDENDA

2. The owners of the Lake Defiance property stand ready to realize millions of dollars on an investment of half a million. In describing the property, the **Wauconda Herald** (April 14, 1971) wrote:

"It's not King Solomon's Mines exactly, but it's worth millions of dollars in gravel."

In addition to its worth as a source of gravel, the property is now being sought by the State of Illinois for a new state park. The owners, of course, are not interested in selling this valuable property, a property that was almost ours! Full details concerning this area can be found in the **Wauconda Herald** which has also described Lake Defiance as the "best fishing hole in the State."

CONCLUSION

That concludes my account of the rise and fall of the Midwest Soyuzivka. **It is a story that had to be told.** It is a story of UNA dedication, concern for the future, concern for our youth, concern with real estate investment which not only takes from our membership but gives something in return. It is also the story of one man who, on at least two occasions, ignored the dictates of the Supreme Assembly and the Supreme Executive and decided upon unilateral action which, in my opinion, severely hurt the growth of our organization, both financially and in terms of membership. It's up to us to see that this fiasco does not repeat. As I've mentioned earlier, Mr. Lesawyer is not the UNA!

Головний радний д-р Богдан Футей в додатку до свого письмового звіту підмічує, що він виготував правні документи для Фундації Михайла Бучинського, який призначив більшу суму грошей на громадські цілі під опіку УНСоюзу, а крім того запропонував нову, правничу сторінку в „Свободі" п. н. „На правничі теми" і погодився її редагувати. Інж. А. Дорошенко справляє в своїм письмовім звіті, в рекомендаціях, г. 4. слово „резолюції" на „рекомендації".

Після закінчення звітів головних радних головний предсідник покликав до слова директора „Союзівки" Володимира Кваса, інформуючи, що другий директор Данило Слободян з початком березня цього року зрезигнував зі свого посту перейшовши до власного підприємства.

(Продовження в наступному числі)